Kmetijske in rokodelske Novice.

Na svitlobo dane od c. k. krajnske kmetijske družbe.

Tečaj V. | V srédo 21. maliga serpana 1847. | List 29.

Osát.

Osát poganja koreníne
Velíkrat v nar bólji zemljó,
V nečast vse ljube kmetovíne,
In razprostira se hudó.
Lép, mičen, krasnocvéten
Se polja lepotíja zdí,
In marsikterimu prijéten
Osát goljufno mámi očí.

Pa kmèt, ki zdrave ímá možgane,
Ga viditi na njívi stat',
Škodljívost kój njegovo vgáne,
Sej vé, de priden ni osát.
Na noge zdej družino spravi
In urno z njó na polje gré,
De ves osát iz pólja spravi;
Poprej počivati ne smé.

Takó poganja koreníne
Osát obílno med ljudmí,
Gotovo ne v čast domovíne, —
Zatéral pa nihče ga ní!
Ves mičen vabi v svoje mreže
Marskteriga neumniga,
Ki na-nj vso svojo sréčo véže: —
To je pijača Satanà!

Ki dobrimu enák' ste kmétu,
Zedinite se z vso močjó,
De tà osát — že v kali, v cvetu
Nesreče vir — zaterl se bó!
Le ročno révni in bogati
Starí in mladí se vzdignitè,
In pred ne sméte počivati,
De je premagano — *žganje!*

Gosenca v prósu.

Kér se sèmtertje sliši, de gosenca prósu na polji škodo dela, bojo kmetovavci za pomoček prašali, kakó bi se dal ta červ *) zatreti in pokončati? — Edina in gotova pomoč v tem obstojí, de naj da potem, ko je prosó požéto, vsak kmetovavec, ki je imel červa na svoji njivi, vse stèrnje s koreninami vred poruvati, na kup znêsti in sožgati, zakaj ravno v steblih ali bilkah tikama koreninic tičí škodljivi červ, ki pa ni nič druziga kot gosenca nekiga rumenkasto-pepélnatiga metuljčka, ktera čez zimo v imenovanih prosenovih steblih živí, in kadar se sterniše podôrje, se še bolj v zemljo zakopá. Mesca rožniga cveta drugo leto se spremenijo te gosence v mešičke, iz kterih čez 14 ali 16 dni metuljčki obojiga spôla na dan pridejo, ki si potem zopet prosja poíšejo, de svojo zalego v bilke položé, iz ktere se zopet komej palc dolge, nekoliko kosmate, rujavkaste gosence z rudečo glavico zaredé. Imenovali bomo to gosenco, ki bojé še slovenskiga imena nima, prosníco, kér je le samimu prósu lastna; metulja pa prosníka; Nemci pravijo ti gosenci ochergelber Zünsler (pyralis botys silacealis).

Druziga pomočka zoper to gosenco ni; ta pa, kteriga smo tukej svetovali, je gotov, de se saj za drugo leto vsa zalega pokončá; tudi težaven ni, in še zlo koristen, kér se iz sožganiga sternja pepél napravi, ki je njivam dober gnoj.

Šmidt.

*) Ta červ pa ni tisti beli červ, ki je letas na Krajnskim pri pšenici i. t. d. po nekterih njivah toliko škode storil, in ki je kebrovi červ, zoper kteriga tudi druziga pomočka ni, kakor de se kmetovavci po podukih, ktere so Novice že večkrat dale, prizadevajo kebre polovíti in pokončati.

Pisatelj.

Kakó pohištva v mestih in po kmetih ognja varovati.

(Dalje.)

Od strešja ali cimpra pri poslopjih.

1. podoba.

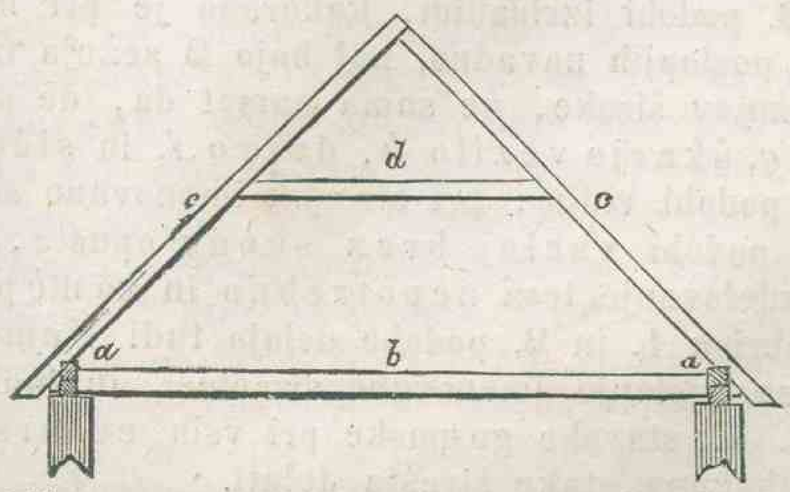

Pohištvo in vsako poslopje, ki ni čez 4 sežnje (klaftre) široko, ne potrebuje nobeniga druziga lesá za

strešje ali cimper (glej 1. podobo) kakor pervič: po dvoje zidnih blazín (Mauerbänke) na vsaki strani, kakor jih čerka *a* kaže, in kakoršne so pri nas navadne, po 6 in 7 palcov debele in ki se s širji stranjo na zidovje položé; drugič se potrebujejo grêde (Bundträme) *b*, po 8 in 10 palcov debele, ki se z vozko stranjó na blazíne položé; tretjič špirovci (Sparren) *c*, po 5 in 5 in pol palca debeli, kteri se tudi po vozki strani na blazíne perbijejo; četertič pa vezílo (pantje) *d*, po 4 in 5 palcov debelo. Če strešje nima celih šôpov (Schöpfe) na obéh koncih, je še veternic (Windruthen) po 4 in 5 palcov debelih, potreba, ktere so sploh pri vsakim strešji brez šôpov potrebne, de se ne posúne. — Tukej popisano strešje se imenuje prazno strešje ali prazin cimper.

2. podoba.

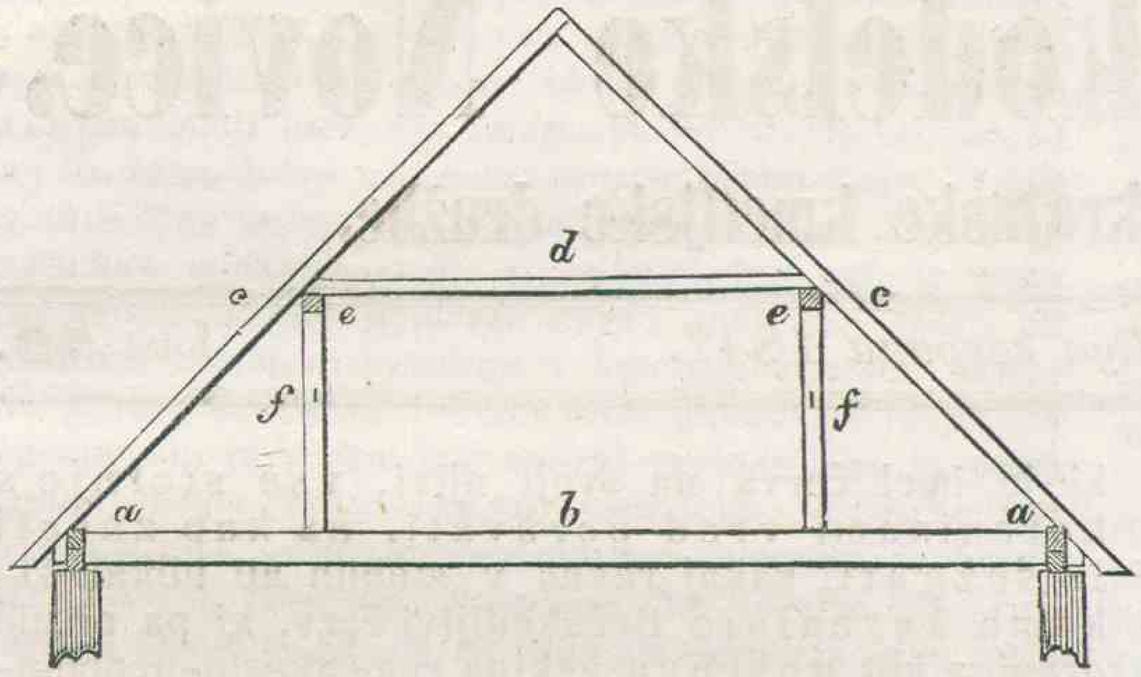

Je poslopje čez 4 do 6 sežnjev široko, pridejo k zgorej popisanimu lesú — poglej 2. podobo — še glajtnice (Pfettbäume) *e*, glajtni stebri (Stuhlsäulen) *f*, in pa njih vezíla, s tem razločkam, de so pri takim strešji grêde 9 in 11 palcov, špirovci 5 in 6 palcov, glajtnice 8 in 9 palcov, glajtni stebri 8 in 8 palcov debeli Vediti je tudi treba, de pri obojih tukaj popisanih strešjih mora vsaki par špirovcov eno vezílo dobiti, in de je prav, če je vsaka grêda v sredi podpèrta — glej 2. podobo — kar se tudi večidel lahko zgodí, in brez de bi veternic treba bilo. — Tako strešje se imenuje strešje ali cimper na glajt.

3. podoba.

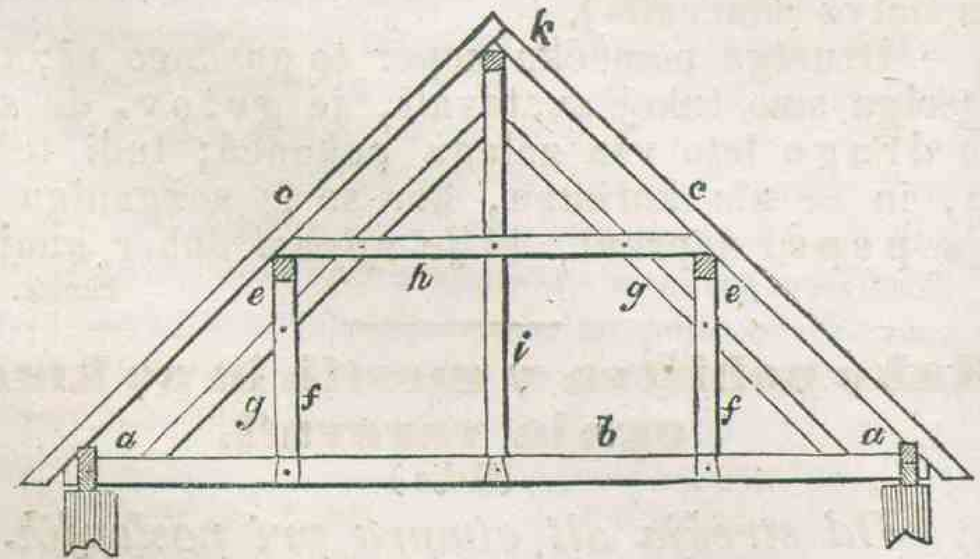

Primeriš v 1. in 2. podobi popisano strešje s spodnjim v 3. podobi izrisanim, kakoršno je pri nas sploh pri vsih poslopjih navadno, naj bojo 2 sežnja in pol ali pa 6 sežnjev široke, že sama pamet da, de se debele škarje *g*, škarje vezílo *h*, dervo *i*, in slême *k*, ki se v 3. podobi vidijo, pri strešjih imenovane siročíne v 1. in 2. podobi vselej brez škode opusté, in de je vse to vdelovanje lesá nepotrebno in za nič potrateno. — Po obrisu 1. in 2. podobe delajo tudi Nemci vselej strešja za poslopja imenovane siročíne, in tudi pri nas je od c. k. stavske gosposke pri vsih cesarskih poslopjih ukazano, take strešja delati.

(Dalje sledi.)

Velki zbor

c. k. Ljubljanske kmetijske družbe 20. dan veliciga travna.

(Dalje.)

Gosp. Dr. Struppi je popisal sedanji stan družbniga verta na Poljanah, iz kteriga smo med drugimi rečmi z posebnim veseljem zvedli, de je že toliko murbnih drevesc razne starosti zasajenih, de se jih bo lahko 15000 oddalo. Sploh po vsih deželah se je začela reja murbnih dreves in židnih gosenc zmirej bolj razširjati, kar brez posebnih težav veliko dobička verže: práv bi tedej bilo, de bi se tudi po naših deželah na Slovenskim ljubezin do te žlahne reje še bolj vnela, kakor dozdej! Družbni vert na Poljanah je zdej že v takim stanu, de zamore kmetovavcam vsako leto veliko dreves po nizki ceni, ali pa murbniga semena podati, če ga kdo hoče sam sejati.

Kakó kruh iz ogeršičnih préš pêči, so nam gosp. Galle, vlastnik Bistriške grajšine, po lastnih skušnjah na znanje dali, zraven tega pa tudi povedali, de so tečnost tega kruha pri 3 osébah, ki so ga delj časa jedle, skusili. Dali so ta kruh, ki je po okusu in na videz zlo ajdovimu podoben, in kteriga so tudi presvitli Nadvojvoda Janez en hlepček seboj vzeli, iz štirih petín (4/5) ogeršičnih préš, iz ene petíne pa žitne moke spêči; funt taciga kruha bi pri nas, kjer je cent ogeršičnih préš po 4 dvajsetice, veljal 2 krajc. in pol; drugod pa, kjer je ogeršica bolj po ceni, bi bil še na pol boljši kup. Ogeršičnim préšam pa grenjkobo vzeti, prizadene veliko dela, in Bog daj! — so sklenili gosp. Galle — de bi nam nikdar treba ne bilo, tega kruha jesti, kteriga je le velika potreba druzih deželá znajdla. Za živino pa, posebno za molzne krave, bi utegnile ogeršične preše, po večkratnim speranji v vodi grenjkôbe proste, dobra piča biti, kakor so lanéne préše že davnej znane: kar pa bojo prihodnje skušnje pokazale.

Potem je prišla za Ljubljano važna reč na versto: svèt gosp. dohtarja Orla, kakó z Ljubljanskim močirjem ali maham (Morast) ravnati, de bi nar veči dobiček dal. Od tega bomo pa drugo pot razložno govorili.

(Dalje sledí.)

Zvezdoslovje.

(Dalje.)

9. §. *Planéti.*

IV. Mars je četerti planét; od njega je do sonca 31 milijonov in pol milj; dokončá svoj ték okoli njega blizo v dveh létih, in se osuče okoli svoje podvósi v 24 urah in poldrugi minuti, je nekoliko čez polovico od naše zemlje veči, tudi brez lune.

V. Vésta, najdena 29. sušca 1807, nar manjši od planétov, 49 milijonov milj od sonca, dokončá svoj ték okoli njega v 3 létih in pol.

VI. Juno, zagledana pervikrat 1. kimovca 1804, je 55 milijonov milj deleč od sonca.

VII. Čérero je pervi vidil Pijáci 1. prosenca 1801; je za dva milijona milj dlè od sonca kot Juno.

VIII. Palado je pervi našel Olbers 28. sušca 1802. Vsi ti 4 planéti so majhni, vsi vkup še manjši od naše zemlje. Že pred 80 léti so zvezdoslovci sodili, de v ti daljávi od sonca bi se mogel velik planét okoli sonca verteti, pa namest eniga veliciga so našli za poredama 4 majhne, kteri pa zavolj njih majhnosti in veči daljáve niso še skozi in skozi spoznani.

IX. Jupitar nastopi zdaj versto, ki je 107 milijonov milj deleč od sonca, in ki doprinese svoj ték okoli njega toliko de ne v 12 létih; on se osuče sam okoli sebe v 9 urah in 56 minutah. Ta je čez 1400krat

veči od naše zemlje, in pod vravnovárjem v priméri še bolj od zemlje napét. Júpitar ima 4 lune, ktere, vsaka malo veči od druge, se zmirej, z enako stranjó proti njemu obernjene, se vsaka v svoji nekoliko veči daljávi okoli njega vertí, brez de bi si kaj v svojih tékih zabavljale; njegove in vse druge lune mraknejo ravno takó po večkrat kot naša luna.

X. Satúrn, ki je bil starim peti in poslednji planét, je zdaj deseti; ta je oddaljen od sonca 190 milijonov milj, dokončá svoj ték okoli njega v 29 létih in pol, osuče se pa sam okoli sebe v 10 urah in 16 minutah, in je skorej velik kot Jupitar. Nar čudniši in edini prikazik na celim nebu je tó, de ima Satúrn v neki primérjeni daljávi terden in stanoviten obroč okoli sebe, kakor de bi se bilo zlo veliko lun v tak obroč sprijelo; ta je čez 37 milj debel in čez 4500 milj širok, v sredi njegove votljave prosto plava Satúrn. Viditi ga v sredi obroča, mora biti zvezdogledam pogled, de ga ni čez-nj; to se pa vidi le vsacih 15 lét, kadar je namreč obroč prav po čez naši zemlji obernjen. Razun obroča ima še Satúrn 7 lastnih lun, ki se v svojih lastnih daljávah brez motanja okoli njega sučejo, in večkrat mraknejo.

XI. Slavni Heršel I. je v veliko začudenje in razveseljenje vsih zvezdogledov 13. sušca 1781 Urana, lep planét, našel; ta je 380 milijonov milj od sonca, dokončá svoj tek okoli njega v 84 létih, in je blizo 88krat veči od zemlje. De se okoli svoje podvosi suče, vsi resnično vérjejo, pa vender še dopričano ni. Uran ima tudi 6 lastnih lun, ki se okoli njega v svojih lastnih okrogih in odločenih časih vertijo.

XII. Francoski zvezdogled Leverier, je lani pervi nov planét zagledal, ki so mu Neptún rekli.

XIII. V letašnjih Novicah smo brali, de je gosp. Henke drug nov planét našel, in mu imé Astréja dal. Ako sta to res dva nova planéta, še veliko dlè od sonca ko Uran, ki je 380 milijonov milj proč od njega, bodo učeni še le v več létih, nju daljáve, ték in natoro, pa zmiram z veči težavo spoznali. Júpitar je v priméri od nju — domá.

(Dalje sledí.)

Prošnja farmanov do sojiga fajmoštra.

(Dalje.)

Iz tega, kar smo do zdej od ljubezni do bližnjiga rekli, se tudi lahko razumi, zakaj Jezus, kadar od poslednje sodbe govorí, zaterduje, de bo ljudí le po delih ljubezni do bližnjiga sodil, rekoč: Mat. 25, 35-36. Jest sim bil lačen, in ste mi dali jesti; sim bil žejin i. t. d. Če je namreč ljubezin do bližnjiga, kakor smo zdej vidili, edino gotovo znamnje praviga Kristusoviga učenca, in spolnjenje cele postave: je očitno, de je le tisti v resnici kreposten, kteri je zapoved ljubezni do bližnjiga spolnil, vsak drugi pa nekreposten ali hudoben. Po tem takim je dopernašanje ali opušenje del ljubezni do bližnjiga popolnama zadostni vzrok ali podbudik k sklenitvi sodbe, ali je kdo večniga obdarila ali pogubljenja vreden. — Tode to bi se utegnilo morebiti še komu čudno zdeti, de Jezus per naznanovanji podbudkov ali nagibov sodbe le od del dobrotnosti ali milosti govorí, od del pravice pa, ktere so h ljubezni ravno tokó in še bolj potrebne, clo nič ne spomni. — Pa tudi to bomo lahko zapopadli, če pomislimo, de dela pravice same na sebi še niso gotovo spričevanje ljubezni; nasproti pa, de dela milosti ali dobrotnosti do bližnjiga vselej tudi dela pravice seboj združene imajo. Dela pravice namreč, to je tiste, ktere so tudi po deržavnih zakonih zapovedane, in zatorej tudi od deželske oblasti persiljene biti zamorejo, same na sebi še niso gotovo znamnje ljubezni zató, kér jih človek lahko tudi iz drugih nagibov, kakor iz ljubezni do bližnjiga spolnovati zamore. Taki nagibi so, postavim, de bi sojo časno srečo uterdil; ali de bi sojiga poštenja in častí per ljudéh ne zgubil; ali de bi se mnogim neperjetnostim in pertožbam odtegnil, ktere so s prelomljenjem pravice navadno sklenjene; ali pa tudi, kér zavoljo soje obilnosti nič posebne sile ali skušnjave nima, zakone pravice prelomiti; ali pa (kar je nar nižji in nar navadniši vzrok) de bi od deželske gosposke persiljen ali clo kaznovan ne bil. Ti in enaki nagibi znajo, kakor skušnja kaže, zadosti močni biti, človeka stanovitno per pravici proti drugim obderžati, če tudi nič ljubezni do bližnjiga ali nič kreposti nima. Torej dela pravice same na sebi še niso gotovo znamnje ljubezni do bližnjiga. — Drugači pak je sploh z deli milosti ali dobrotnosti, ktere se bližnjimu skazujejo. Res je sicer, de se tudi dela dobrotnosti včasih lahko iz drugih nagibov, kakor iz ljubezni do bližnjiga dopernašajo, postavim: iz zgol počutne ljubezni, zlasti proti rojcam in prijatlam, ali zavolj nedležnosti teh, kteri prosijo, ali zavolj hvale in veljave pri ljudéh, ali iz samopridnosti in upanja nasprotnih pomoč i. t. d.; tode ti nagibi so vsi taki, de le nekterikrat in proti nekterim k dobrotnosti obudajo, ne pa k vsolni dobrotnosti ali k dobrotnosti do bližnjiga, pod kterim imenam je, kakor véste, vsak človek zapopaden. Kdor je pa bližnjimu ali vsacimu človeku pripravljen dobrotnost skazovati, kjer po tem takim tolikrat nič dobička upati ne more: tak mora gotovo vsakimu dobro hoteti, ali ljubezin do bližnjiga imeti. Po tem takim so le dela dobrotnosti bližnjimu skazovane gotovo znamnje ljubezni do njega. — Kjer je pa resnična ljubezin do bližnjiga, tam je drugič vselej tudi pravica z njo združena. Zakaj kdor bližnjiga tokó ljubi, de mu dela dobrotnosti skazuje, h kterim ga nihče prisiliti ne more: tak mu tolikanj skerbnejši vse tisto storí, kar pravica in poštenost od njega tirja, in kar je ne le sploh za srečo bližnjiga veliko potrebniši, ampak h čemur bi tudi od deželske gosposke persiljen biti zamogel. Iz tega se tedej vidi, de dobrotnost do bližnjiga vselej tudi pravico do njega v sebi zapopade, in de le dobrotnost je gotovo znamnje ljubezni do njega, ne pa pravica; desiravno brez pravice ljubezni nikoli biti nemore. In to je vzrok, zakaj Jezus le po delih dobrotnosti do bližnjiga sodbo sklene, od del pravice pa nič posebej ne spomni. De pa z deli dobrotnosti, po kterih bo sodil, ne počutno ali samopridno, ampak vsolno dobrotnost, ali dobrotnost do bližnjiga zastopi, je iz tega očitno, kér vsake sorte ljudí: uboge, ptuje, bolnike, jetnike in skorej vse telesne dela milosti našteje, ktere vse in proti vsakimu le vsolna ne pa samopridna ljubezin skazovati zamore. — Zadnjič bi utegnil še kdo vprašati, zakaj sodnik le od telesnih del milosti govorí, nič pa od duhovnih, ktere so same na sebi še imenitniši, kakor telesne. Tudi od tega se zamore lahko vzrok odkazati. Zakaj pervič je že dosti, de je le toliko del milosti do mnogih ljudí naznanjenih, de se iz njih ne kaka stranska ali samopridna, ampak vsolna dobrotnost do bližnjiga razvidi; drugič — de nič ne opomnim, de so duhovne dela milosti, kar njih dolžnost zadene, veliko bolj zgovoram podveržene, kakor telesne — je vsakimu očitno, de so telesne sploh težavniši, in veči zatajevanja samiga sebe potrebne, kakor duhovne; in de od tega, kteri je telesne zvestó dopernašal, ni dvomiti, de bi ne bil tudi duhovnih po dolžnosti spolnil. Če tedej besede Jezusove od poslednje sodbe v kratko povzamemo, se vidi de nočejo nič druziga rêči, kakor: Kdor je bližnjimu vse tudi nar težavniši dela milosti skazoval, ta je pokazal, de bližnjiga gotovo ljubi; de

je potem takim celo mojo postavo spolnil, in kakor pravi moj učenec, večniga obdarila vreden, vsak drugi pa nevreden. — — Tukej so eno rošno prejenjali, in potem od ene druge poglavitne strani ljubezni, namreč od nje osrečenja govoriti začeli.

(Dalje sledí.)

Pogled v gornje kraje.

De bi spoštovani čitatelji in čitateljke *), kraje, ktere jim pokazati hočem, nad seboj vidili, naj se v duhu podajo eno uro pod Videm na pohlevno izvišeni griček, pred kterim celo Brežko-Kerško polje v svoji rajski lepoti razgernjeno leží. Od tega griča vzevši za nekoliko dni slovó, se krenem 1. dan velikiga travna za Savo in Savinjo skoz Celje na Koroško v Šent-Andre.

Potovanje za Savo, od Vidma začevši skoz Reichenberg, Sevnico (Lichtenwald) in Loko do zidaniga mosta (Steinbrück), in od tod za Savinjo do Celja, se nikakor med prijetno šteti nemore; nekaj zavolj vozke rupaste ceste, nekaj pa, kér je dolgočasno se na tesnim, med samimi gorami, zmiram tik vode celih deset ur voziti.

Videm je vas 2 uri nad Brežcami (Rann), Kerškimu mestu nasproti na levim bregu Save. V ti vasi je farna cerkva in sedež nar doljniga tehantijstva v Štajarski deželi. Kolikor Sava štajarske zemlje v Treboljski fari (Trifail) začevši do hrovatske meje, 6 milj na dolgo, pêre in liže, ni nobeniga kraja za njo, kteri bi za štajarsko tergovino s Krajnci imenitniši bil, ko Videm. Kar se vina na Savski strani od Bizela do Reichenberga v Šent-Lovrenški, Pišeški, Sromeljski, Artiški, Zdolski, Videmški in Reichenberški fari pridela, ga do maliga Krajnci pokupijo, na Vidmu v ladje nabašejo, in v gornje kraje po Savi splavljejo. Med vsimi vini iz imenovanih far je bizelsko v Šent-Lovrenški fari nar boljši; pa po Krajnskim vse te vina za bizelšino točijo in pijejo. Ako bi brodniki na ladjah, kar iz barigelj skrivaj vina poserkajo, s vodó ne nadomestovali, in ako bi Krajnci na kervavo farbo v vinu toliko pregnani ne bili: bi se lahko terdilo, de oni nar pravičniši vina, ki so čisto same na sebi, pijejo. Kér pa nar bolji bele vina zamečujejo, rekoč: de so s vodó smešane: so vinoredniki, ako zadosti černiga grozdja nimajo, vselej prisiljeni, svoje bele vina Krajncam s prežuljko, s habtovnimi jagodami (Attichbeeren), s borovnicami i. t. d. začinjati.

Od Vidma do Reichenberga, majhniga teržiča, se lahko v eni uri, od tod do terga Sevnice v dveh, in od Sevnice do zidaniga mosta v treh urah pripelje. Pred nekolikimi desetletji je bilo potovanje **) od Sevnice do zidaniga mosta bolj tegotno, ko zdaj. Moralo se je namreč celo pot po krajnski strani potovati, in po takim 2krat čez Savo prepeljati. Od léta (ako sim prav poučen) 1823 je pa cesta skoz po štajarski strani napravljena.

Govorijo pri nas, de bojo ob kratkim od zidaniga mosta v Zagreb poštno cesto delati začeli. Krajncam in Štajarcam ta cesta močno v glavi tičí. Vsaki jo po svoji strani želí. Kolikor sim potovaje za Savo sveta viditi mogel, po kterim bi se cesta laglje speljati dala: se mi vidi, de jo bojo Krajnci na svojo stran potegnili. Ako bi pa utegnila po štajarski strani speljana biti, se pri Loki eno uro pod zidanim mostam, kér veliki plazovi, skorej za četert ure na dolgo, léto in dan cesto nadlegujejo, in doli v Savo tišijo, popravljanja nikdar zmanjkalo ne bo.

(Dalje sledí.)

*) Pri nas rabimo besede: bravci in bravka za imenovanje ovc.

**) To je za vozne popotnike. Pisatelj.

Poslavljenje.

Presvitli Cesar so po vikšim sklepu od 26. rožniga cveta tega leta našiga častitiga rojaka in dozdanjiga c. k. učenika véroznanstva in odgojiteljstva v Gorici, gospoda dohtarja Antona Füstra, za c. k. učenika véroznanstva in odgojiteljstva na Dunaji izvolili.

Urno, kaj noviga?

(200 kmetov) iz Toporíc v Cipskim komitatu na Ogerskim je zavoljo revšine zapustilo svoj dom in kmetijstvo, in se preselilo v Banat. Med temi 200 kmeti je le malokdo kupca za svoje zapušeno posestvo našel — večidel vsi so takó šli.

Oznanílo

kmetijski družbi na ogled poslaniga krajnskiga sadja.

(Dalje.)

3. Gospod Kramer, tehant v Stari Loki, so poslali od sv. Tomaža iz gorá prejetih belic (kleine runde Waldkirsche) in pa černic (schwarzes Taubenherz).

4. Od gospoda Ferd. Šmidta iz Šiške smo dobili: ruménk (gelbe Herzkirsche) in pa velicih Ipavskih višinj (grosse Wipbacher Weichsel), ktere smo za posebno plême spoznali.

5. Žlahtna gospá Vestova je poslala iz Šent-Petra začernelih hrustavk (dunkelrothe Knorpelkirsche).

6. Na vertu kmetijske družbe na Poljanah se dobijo: zgodnje kraljeve amaréle ali — kakor jim kmetje pravijo — mamèrle (frühe königliche Amarelle); zgodnje amaréle (frühzeitige Amarelle); male zgodnje amaréle (kleine frühe Amarelle), ki so posebno žlahno plême sladkiga, prijetno kisljatiga okusa; in pa velike spanjske višnje (grosse spanische Weichsel). Sadjorejci! če hočete nar žlahnejših višinj imeti, ki so velike, lepe in dobre, de ni boljših, pridite na spomlad po cepiče in hvalo nam boste vedli. Te višnje, ki so jih ranjki profesor, žlahtni gosp. Vest, skerbni oče družbniga verta, tù sèm zasadili, in ki so še le okoli sv. Jakoba popolnama zréle, so pod številko 106 na družbinim vertu zaznamovane; le poprašajte za višnje pod številko 106, in gosp. Dr. Struppi vam bojo radi cepičev dali. — Tudi zgorej imenovano malo zgodnjo amarélo pod številko 174 vam priporočimo.

(Dalje sledí.)

Odborstvo sadne razstave na sv. Aleša dan.

Današnjimu listu je perdjan šestnajsti del kemije.

Žitni kup. (Srednja cena).	V Ljubljani 17. Maliga serpana.		V Krajnju 12. Maliga serpana.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače	—	—	3	8
1 » » banaške	3	3	3	15
1 » Turšice	2	—	1	58
1 » Soršice	—	—	2	40
1 » Rèži	2	15	2	28
1 » Ječmena	1	41	—	—
1 » Prosa	1	51	1	56
1 » Ajde	2	1	1	42
1 » Ovsa	1	6	1	8

Vrednik *Dr. Janez Bleiweis.* — Natiskar in založnik *Jožef Blaznik v Ljubljani.*